

מודה לעצמי כי טוב

ימים של שלום
אפשר, כדאי, רצוי, מותר
הולכים ביחד בכיכר
נאלמים דום למשמע צופר
בעת השקט המופר
לא משמיעים הגיג
ולא נוטרים טינה
רק מחפשים את הפינה
לטמון ראשם בחול
עד יעבור הזעם
ולהציץ שנית עת יחלוף הרעם
כי הימים
ימי שנאה ופחד
שוחרי שלום (ומלחמה)
אינם הולכים ביחד
כל אחד על הכורסא יושב
שולף לו שיר על המחשב

מה אדם יודע?

אדם תכנית

עשה תכנית

היה אדם

שכח חלומך

נגב חלב שפתיך

התבגר

עמוד זקוף

עבור אמונותיך

על אף יגון

אחוז בעצמך!

דע את עצמך!

הראה לעצמך!

אל תמכור עצמך

חינם!

שים תג מחיר
על תיקך שלך
מצא אישה
וחיה חייך
השכל, למד והתחנך
כך שתמיד תוכל
כאן להרוויח
מספיק בכדי לצלוח
עד שיום אחד תמצא
שזו אמת
שמאומה הינך יודע
אך יודע את הכל
ולהפוך חומה לחול.

האמת שלי לבדה

כל שאנו מנסים הוא איך ללמוד
איך להרוויח
איך לשרוף
הכל כך בתורו
שכח כל אמת
אמת חדשה בשל
ערבב ובחש וטעם
איך אנוכי יוצר
פסולת שלי עצמי
אשפה שאנוכי יצרתי
טובה מכל מחית
של מה שאחרים אותי
מאביסים
בעוד מעמיד פנים אני
אליהם קרוב להיות
נטול כל גזע
משל עצמי
לבד.

ילד שחק פשוט

ילד שחק, לך לך,
לא עשית דבר שגוי.
ילד שחק, לך לבד,
למד להתאזן בעצמך.
ילד שחק, לך שולל,
הכשל נואש אם כך נדרש.
אל תצטרף אל משחק המבוגרים,
בו הכל אודות התהילה.
אל תאמץ בושת המבוגרים,
בעודם אובדים המטרה.
יודע אתה את עצמך?
באמת? אמנם?
אל תתן סיבה למה הינך כחול.
היה כמו צבע השמים,
אין שום סיבה לתהות מדוע.
אתה יודע, פשוט היה.
עשה-אל-תעשה אינם עבורי.
יכול אתה להתעלם מכל
שאנוכי אומר,
וייתכן, פשוט שחק..

ריקוד דומם?
כשאנוכי רוקד, דממה הינה.
הם החלו מדברים
שברו הנחת.
אנוכי ממשיך לנוע ושותק,
דיבור רב מדי
ישפוך גביעי.
המתן, היה סבלני
עם מילים מדוברות
בעודן הן מוזמנות
תִּהְיֶה פְּקֻנָּה לחרבות.
אך אנו מקבלים רעש מחריד
במקום ללמד ילדינו שלנו
להיות שקטים ולהגיב,
לשבור הקשר.

עם מה שיודעים אנו,
איננו יכולים לצמוח.
נטוש את ההמולה הזו.
לך בנה טירה
בחול
מעל הארץ
והסתכל, התבונן, פשוט ראה,
איך הגל פשוט לקח
את שידעת
בעוד נשפה הרוח
בגרעין הקט האחרון
ברגע המדויק בו
חשת הכאב.

המילים אינן כאן
לרצות,
אותך, אותי,
אדון או גברת נכבדים.

בארץ רחוקה נמצא

אקורד סיום

סיימתי לכתוב, נגמרו המילים
התחלתי לנגן, נפתחו הצלילים
שפה אחת החליפה אחרת
אני לא בוחר, זו היא בוחרת
מתי להתחיל, מתי לסיים
כיצד צריך את החיים לביים.

צריך סוף דרמטי,
לרתק את הקהל
אין לי בעיה עם אתגר,
אני לא נבהל
רק תנו לי אחר כך לישון
שימו כדור על הלשון.

בארץ זרה

בארץ זרה, במקום לא מוכר
לא נותנים לי לרגע להרגיש מנוכר
טוב, לא מנוכר, אבל טיפה חוצני
רוצה קצת אחרת בעולם קיצוני

מנסים להפוך את החוץ לביתי
אבל כל זה לא אמיתי
לא מסוגלים להתמודד עם אחר
לתת לעצמנו להשתחרר

לפקוח עיניים ולהביט מסביב
לפגוש ברחוב איזה סבא חביב

בחנות של החיים

צפופים באזניים, לכלוך על הגוף
תשוקה מתפשטת, איזה טירוף
רחבת ריקודים, קוראת לי לבוא
אף פעם לא חיפשתי את המחבוא
התחבאתי לפעמים בלי להרגיש
מסתגר וחושש, קצת לא נגיש
זה לא מרצון וזה לא מבחירה
אולי לא הייתי מוצר למכירה
בלי תווית, בלי מחיר, בלי עטיפה
עוטף אותי שקט על פנים של קטיפה

בית

עומדים, נעים, משתנים
אנו צועדים לבד לראות.
אם יש מקום משחק
היכן שילד בו נשכח.
ודרך המדרכות הקרות,
סדק מתרחב, פורץ.
הוא דוחף אותנו הצידה,
אל תתן לילד להיכנס,
אל תוך ארץ נטושה.

וכך הילד נודד,
מפנה גבו אל צחוק,
מתבגר, מזעיף פנים,
הוא תר אחר אהבה
ובפנים עצובות
שב הביתה.

בְּשִׁקְט

בְּשִׁקְט החיטה נעשית צהובה יותר

בְּשִׁקְט ההרים נראים גבוהים יותר

בְּשִׁקְט הנהר זורם מהר יותר

בְּשִׁקְט הרעש נעלם לו

היא

פוגש בחורה מבוגרת
אני אוהב להרגיש קצת אחרת
ילד קטן, בעולם של גדולים
מנסה להבין, אבל יש הבדלים
"אתה לא תבין, אתה עוד לא בגיל"
בעוד כמה שנים הכל יהיה כרגיל
אני אמשיך לנסות לכרסם את הפער
להיות בוגר אחראי, חד כמו תער
נטול כבר תמימות, טיפה יגע
והיא אותי תמשיך לשגע

הרחוב

קצת מהסס להיות לבד, פוסע לאיטי
מתחיל עוד בוקר בגעגוע אמיתי
עם צעד ועוד צעד נפרמת התחושה
הרחובות הסואנים ממיסים את הבושה
אפשר לראות דברים אחרת
על ארוחת בוקר מאוחרת
יום יום של אנשים, הסקרנות גוברת
אישה עם סיר מפוחם ביצים שוברת

מקומות שונים מסבים לי אושר
איפה היתה המבוכה?
הגיעה שעת הכושר

זר

עוצם את העיניים באמצע הרחוב
בעולם שלי אין רע וטוב
"הוא מקומי? הוא זר?"
אומרים לי שאני מוכר
אין לי בית מקירות, מלבנים
אין לי צורך באבנים
אצלי תמיד יש בית
ויש בו חום
והוא איתי בכל מקום
אולי זאת הסיבה שאני זר
במסיבה הזו של העולם

זר בשביל כולם

יום

מותח את הגוף, מפזר את הקשיחות
מתעורר בבוקר לאותה המתיחות
זה עובר עם השעות, תמיד אותו דבר
היום מתחיל, בערב כבר עבר
בין לבין שותה, אוכל, קורא
כל יום אני בורא

משהו חדש

מתוך עבר קיים
נסחף לי אל הים
נמוגה המתיחות
נשארה רק הפתיחות

כסף

לא קיבלו אותי לבית הספר של החיים
טענו שאני לא עוקב אחר החוקים
זה צריך לבוא מבפנים, מרצון מבחירה
אין שום דרך, אין שום ברירה
מורד, שותה, שואף עמוק
למרות כל זה אינני שמוק
אני מסור, בחור מופנם
חי בשלום, בשקט, עם כולם
סקס, סמים ורוקנרול
זאת המציאות, אך לא הכל
החיים יפים, אמרו כך בקולנוע
נותר קפוא, מדליק מנוע
חוצה יבשת, ימים, ערים
אל בית הספר של העשירים

כשצפוף בחוץ
כשצפוף בחוץ,
בראש תמיד פנוי
מחשבות, רעש, צלילים, צבעים
מתערבבים תמיד בעולם ראוי

כשצפוף בחוץ, אני מפנה מקום
לאוויר להכנס, לחופש להתאסף
לכל אותם חיים לעמוד דום
להקשיב, להריח, לעצום עיניים
אין אפילו צורך להחזיק ידיים

מציאות

עיניים כחולות עמוקות
אזניים בולטות לצדדים
שיער מקריח, זו המציאות
להכיר בה ולשאוף לריאות
זה הגוף שבתוך הנשמה
או הנשמה החבויה בגוף
רואה לא כמו פעם, קצת מטושטש
עור מקומט, זה הגיל כך אומרים
שיניים הצהיבו, סתימות וחורים
אבל יש חיוך והכל כרגיל
אז למה תמיד סופרים את הגיל?

פינה קסומה

ילדים קטנים עם סבלנות אין קץ
יודעים הכי טוב לעזור בבית
אין תלונות, אין כאבים
יש חיוך, יש מרץ, יש יוזמה
מלמדים, לומדים, לשים, אופים
איזה אופי, איזו אנרגיה, חיים
בעיירה נידחת, בין גבעות ירוקות
פינה של אוכל קסומה ניצבת
משפחה שלמה מתרוצצת במטבח
אבא, אמא, ילד, קרובים
תיירת מציירת, אנשים אוכלים

"מה יש פה לאכול?"

פה טועמים את המהות
כאן תמיד שבעים

צד

מועד, נופל, כושל
לא מסתכל הצידה
הולך תמיד ישר
ויש ימים כאלה
הרגליים נתקלות זו בזו בלי הרף
מכה ברגל, סימן כחול ביד

אני בוחר להיות בצד

קושי

הולך בשביל המתפתל
אומרים זאת הדרך הבטוחה
אל תבחר בנתיב הקל
תתמודד, תתעקש, תגדל
כל החיים לפניך, כל הדרכים פתוחות
אבל רק דרך קושי, רק דרך מאבק
אני סוטה מאותו שביל מתפתל
מתמודד, מחפש את הנתיב הטוב
הוא המתאים לי, אינו מתעקל
אני בוחר בדרך הפשוטה
חיים ללא מאבק, חיים של צמיחה
אנשים על קונפליקט מדברים
עוצמים עיניים מול דברים אחרים

קצת אחרת

קצת שתוי, תחושה ברורה
שפה זרה, יש אווירה
מקום קטן, אנשים זרים
נותנים מקום לאחרים
אנשים ללא כיוון
נטולי צבע, נטולי גיוון
אלכוהול, סיגריות, ריחות שונים
קריצה, חיוך, קצת ביישנים
מילים פזורות בתוך חלל
איני מבין זאת כלל וכלל
קצת אחרת, קצת שונה
בתוך מבנה קצת משונה

ריק

עמוד ריק, כך באמצע החיים

לא נעשו שום שינויים

לא קרה דבר מיוחד

לא פגשתי אף אחד

שצייר לי ציור ומילא את הדף

שעכשיו מתנוסס מעל המדף

ריקנות

יש אנשים יושבים על ספסל
כך באמצע הבניין, עסוקים בכל מיני
מי יודע מה ולמה, מה מוביל אותם?
הם מסתכלים בתוך מכשיר
נבלעים לתוך עולם של ריקנות
מתוך אותה הריקנות, נפתחת
הרגשה של שייכות, אני בפנים.
אוהבים אותי, רוצים אותי
אין לי רגע דל.
הריקנות יודעת טוב מאוד
ליצור מסך של ערפל
צריך עורמה, הרבה חוכמה
רצון וגם תבונה
להתגבר על הגברת החמקמקה
אל תחשוב שזה פשוט
ישנן דרכים קשות
אל תוותר, תפקח עיניים
אולי בעצם תעצום אותן
תריח, תגע, יש עוד חושים

אל תברח לאותה אחת
שלא לוקחת כסף
אבל לוקחת יותר מזה
לוקחת נשמות.

בעצם מה אני יודע?
שתה עוד כוס קפה.

שינוי

לא נכתב פה דבר מאז שנות השישים
לא שונתה ההיסטוריה אחרי הכל
המראות היו ונשארו אותו הדבר
האנשים הולכים באותם השבילים
רק מבפנים יש תחושה אחרת
המערבולת עושה להם משהו

בבטן

הכל רק נראה אותו הדבר
אפשר לרחף, אפשר לעוף, כבר מותר.
לחשוב מחשבות על אהבה נכזבת
להתגעגע לריחות של בית.
שום דבר לא השתנה, רק אני.
אני סוגר דלת, פותח דלת.
בורח מחלום אחד
ונשאר שבוי במשנהו.
זה הכל משחק של תחושות
אפשר שוב להרדם בחיק אהובתי.
עצמי.

שירה

דיסוננס קצת צורם, כמו איים בזרם
כתב או חשב ארנסט המינגווי
בפינה חשוכה, ארוחת בוקר זולה
משרבט כמה מילים על מחברת
שורות קטנה
נשאר לבד בעיר לא גדולה
אבל ספוג חוויות, חיוכים וקולות
שום דבר לא נשאר תלוי על הקיר
התמונות בארגז, הבגדים בתיקים
שירה בקרוב תחבק את קיה
קיה תקפוץ משמחה ומגעגע
"אנו נתראה, גם אם יפרידו מרחקים"

תפאורה

פשטות אפופה בעשן
נחשפת בבוקר של יום
אנשים הולכים בשביל
מתפתלים באותו המסלול
מובלים, מובילים, ממלמלים
רק התפאורה משתנה
הרים, ערים, נהרות, כבישים
חיות ומכוניות, ירוק ואפור
השחקנים תמיד אותו דבר
רק התפאורה משתנה

חבלי ילדה

את

אין לי שום ילדה
אין לי שום בת.
יש לי אותך.
ואותך אין להרות.
לא בשום תבנית שהיא
בשום אמונה.
ואת באה אליי, ונוגעת בי.
"אבא, אתה תתן לי שם."
ושם נתתי לך - את.
כי עבורי את את.
"אבא, מה אני?"
לא אהיה מסוגל אנוכי
לענות
לך.
את, זאת תמצאי ותאבדי.
שוב ושוב.
"אז, אבא, מי אתה?"
עבורך, אני גם את.
ועבורי?

השיבו אותי חזרה לחור
נולדתי אל תוך עולם זה
כה פעוטה ומכורבלת
לשכוח את כל שאי פעם
ידעתי.
מתוך מכונת כביסה
נזרקתי.
חסרת אונים, תשושה,
רעבה, אך מסוקרנת.
"פתחי עינייך, ילדה קטנה!",
בין ידיים כצעצוע
כך מוחלפת.
איני יכולה לשוב,
וזה חייב לצרוב.
אור סנוורים,
"את החור שלי
השיבו חזרה!
"אל תאחזוני
כחתלתול בצווארי!"

איני יודעת דבר,
אשר חשבתי שידעתי.
חווייה חדשה, אין לי שום רמז.

מי הוא מי או מה הוא מה,
אם קר, אם חם.

נולדתי מחדש לחיות הכל,
את הכאב, התענוג,
קטן, גדול.

חבל סבוך

מילים נהפכות סבוכות
רבות דובר
אף דמעה לא מבוטאת
ריקוד, חיוך, מגע
יכול הייתי להזיל דמעה
האש עצרה מלשרוף
תחת האש, יכול היית לראות
את האדמה הסדוקה
ומתוך הסדק הבחנתי בצמח
צומח

מעליו, האדמה החרוכה
הייתה שחורה
והצמח הירוק פרץ דרכה
הוא יותר לא נשא פרחים
הוא היה צמח פשוט אך
איתן

הרוח יכולה הייתה
לנשוב
אבל לא היו שום פרחים
לנשוף הרחק

השורשים צמחו לאיטם
עמוק עמוק
ובעוד השורשים צומחים
מתחת
האדמה השחורה החלה
נהפכה חומה

זה לא היה בשל הדמעות
זה היה בשל המגע
לא תרתי יותר אחר צבעים
עצמתי עיני
חש את הצמח עם ידיי
את העור, את העלים
כמה עמוקים שורשיו?
תהיתי.

הרגשתי כי פרחים
הביאו את התשוקה

אך הצמח עצמו
לא נזקק לפרחים
היתה פשטות
וקבלה
שהוא יותר
לא ישא פרחים.
עם זאת הוא צמח
וצמח.

טביעות

כמו גל היא הגיעה.
כמו גל היא הלכה.
נשארתי לעמוד על החול
כפות הרגליים מטביעות חותמן
מביט אל רגליי
התבנית כה מוכרת
הסתובבתי לאחור
פניתי ללכת
צעד ראשון
החול החל קורס על טביעת הרגל
מכסה אותה אט אט
צעד שני
אותה תבנית, טביעה מתמוססת
חש את הגל הבא מאחוריי
שוטף את טביעותיי הישנות
החול אינו זוכר
טביעות ותבניות.

טרם ילדה

שיר טרם ילדה שעוד לא יסופר
וכבר נודע לו בכל הכפר.
ואנשים היו לוחשים בוחשים
כלאדם וחווה היו נחשים.
וקני הסוף זימרו בלי סוף
על טרם ילדה, עטורת המחשוף
כי לאן שתלך, וכל מקום בו הייתה
שם צייצו ציפורים, הַכְּצַעְקָתָה?
והיא בטרם, כמעט, רק עוד לא...
וכך התהוותה דמותה אל מולו.

כובד השיריון

הייתי משתף אתכם בכאב שלי
אילו יכולתי לתת לכם לחדור מבעד
לשיריון שלי
אך את השיריון הזה לא הצלחתי
להשיל
ובעודכם מתקרבים וצוחקים
את השיריון שלי אתם חווים
וכשאסיר את השיריון
גם את הכאב תראו
ואז, או רק אז, אוכל לצחוק
כי השיריון כבד עליי

מעורפל אך בהיר

ענן עשן, עודנו מעורפל.
חיוך חבוי מאחור.
שיער זהוב, השפתיים.
"איני רוצה להתחייב", אמרה.
מבולבל כפי שהייתי...
אשכול של רגשות...
"התוכלי להשאיר את החלון פתוח?
אני זקוק לטיפת אוויר"
"ודאי." במהירות פתחה.
בעודי עוזב מבעד לדלת.
עקבות של פסיעות דוממות.

על-זמן

זמן לראות אותך
זמן לסיים הסבל
זמן לשמוע אותך
זמן לסיים המאמץ
זמן להריח אותך
זמן לסיים הזמן
זמן לגעת בדך
זמן חיקוי להסתיים.

הזמן שלך
הזמן שלי
הזמן שלנו

שלנו, שלך, שלי.
שש, שבע, שמונה, תשע
אחת, שתיים, שלוש, אחת
אחת שתיים, שלוש

הזמן שלך
הזמן שלי
הזמן שלנו

אנו חופשיים!

שיר לא ארס

ילדתי, כתבתי לך שיר לא ארס
ואותו ההרס הציף את גופי.
ושצף וקצף כל נים וכל עורק.
והייתי מסוגל לו, ילדתי.
ואותך לא ידעתי. על מה ולמה?
ואת עור הנחש לא שלי, השלתי.
ונגליתי עירום וערייה, ילדתי.
ואת באת כביום היוולדך,
עירומה, לבושה עור מכף רגל ועד ראש.
אז נשמתי לרווחה, ושיר הערש,
אותו שיר, הנחתי בצד.
אין בו צורך יותר
כדי להרדים...
לא אותי, לא אותך.
חיים אנחנו.

תהומות

אבא עומד מולי,
אני עומד מולה.
ניצבים בינינו...
תהומות.
מתבונן לתהום,
מרים ראשי.
הוא ניצב שם,
כמו חיכה לי.
תהומות.
ניצבים בינינו,
אין שם שום חומה.
שחור ואפל ובלתי ידוע.
כל כך מסקרן,
והיא ניצבת מולי.
מחייכת.
אני מחייך חזרה,
נטול כוחות.
שמחה ועצב אינם מנת חלקי.
תחושותיי קהו, אובדן חושים.
הוא והיא ניצבים מולי.

תהומות.
נפערו כבר משנים עברו.
ממתין בסבלנות שהתהום תסגר,
אין לי כוח לדלג מעל התהום.
אני חושש לקפוץ. לצלול פנימה.
כבר עשיתי זאת בעבר.
בסוף התהום מחכה הקרקע.
אחרי שנוחתים, ניצבת שם תהום
נוספת.
היא ניצבת מולי.
תהומות.
הוא ניצב מולי.
וביניהם... ביניהם...
כבר הייתי כאן.
כבר ניצבתי על אותה הקרקע.
כבר התבוננתי לתוך התהום.
זוהי התהום שלי.
איני מכיר אותה והיא אינה אותי,
ואני מביט שוב מטה.
שחור משחור.
היא עדיין ניצבת מולי.

הוא מתבונן בי.
אני ניצב מולו ומולה.
כוחי תש.
אך עדיין עומד אני על רגליי.
תהומות.
לפתע אני חש בתהום ראשי.
הוא והיא ניצבים שם.
קר, חשוך ובלתי ידוע.
אך עם זאת אין פחד.
הוא ניצב מולה,
היא ניצבת מולו.
אני מתבונן.
תהומות.
מרים ראשי והתהום נסגרת.
תהומות.
ניצב מולה, ניצב מולו.
תהומות.
היא כבר מאחוריי.
תהומות.
הוא כבר אינו איתי.
תהומות.

אור מאיר את דרכי פוסע בשלווה
קדימה.
תהומות.
אין שם תהום במקום בו הייתה.
אני פוסע שוב ומופתע לגלות...
תהומות.

התחלת הסוף

כל יום הוא...

חגוג כאילו כל יום הוא יום הולדתך.
כנולד היית כל יום מחדש.
סליחה, לא כל יום.
כל רגע.
ובקבלך דבר מה מאוהביך, בכל רגע,
הרי אתה נולד.
ולכן כל רגע הוא קסום.
הערך כל נשימה.
והודה.
לך בראשית.
ושנית לאוהביך.
ושלישית, לשונאיך.
ולעיתים הפוך הסדר.
והפכהו שוב.
כי אתה, ואוהביך ושונאיך אחד הם.

מחליט להתחיל לכתוב

13.11.2011

דווקא אחרי לילה של שתייה, לא
מרובה, אבל מאפיינת.
פעם ראשונה שאני מתיישב מול
המחשב, מול מכונת הדפים.
גרסיה של אבולוציה.
כמה פילוסופיה
כמה פסיכולוגיה
כמה תאולוגיה
רצו להן בשעות האחרונות.
מעבר בין שיחה עם חבר על נושאים
שברומו של עולם -
מי החליט מה הם נושאים ברומו של
עולם ומה הם לא?
לפעמים זהו נושא לדיון בפני עצמו.
מאזין ליהודים -
מחזיר את עצמי לגיל 16.
לא באמת 16 - רק האוזן מרגישה את
זה ברמה קטנה.

העיניים נעצמות, הפה ייבש. שותה
קצת מים, מקשיב לסטריאו. כמה
אהבתי את הסטריאו הזה. לא
המערכת, לא המוזיקה. פשוט
היהודים. מי אמר שרק אנשים לובשי
שחורים (שאינם חרדים) יכולים
להקשיב לזה.
לא מקשיב למילים. בשעה 4:30 לפנות
בוקר, המילים לא משחקות תפקיד. רק
האווירה, רק התחושה. הריח הלך
לאיבוד בין ענני העשן של הברים,
מהסיגריות של אנשים, המחפשים
אנשים שידליקו להם את הסיגריה
במקום להדליק את השיחה.
האש והעשן מחליפים את המילה
והמשפט - את התרבות, את השיחה.
כנראה שאין מה לעשות - פערי גילאים,
פערי תרבויות, פערי מינים - כל
הזמן... הפערים מפרידים בינינו.
כך נגמר הערב הראשון.

הערב הראשון המסמל את החופש
הוודאי. החופש שיכול להתרחש רק
מתוך שחרור מוחלט. מתוך אובדן
חושים. מתוך חולשה. מתוך חוזקה.

עידו לא יודע
www.idontknow.eu

